

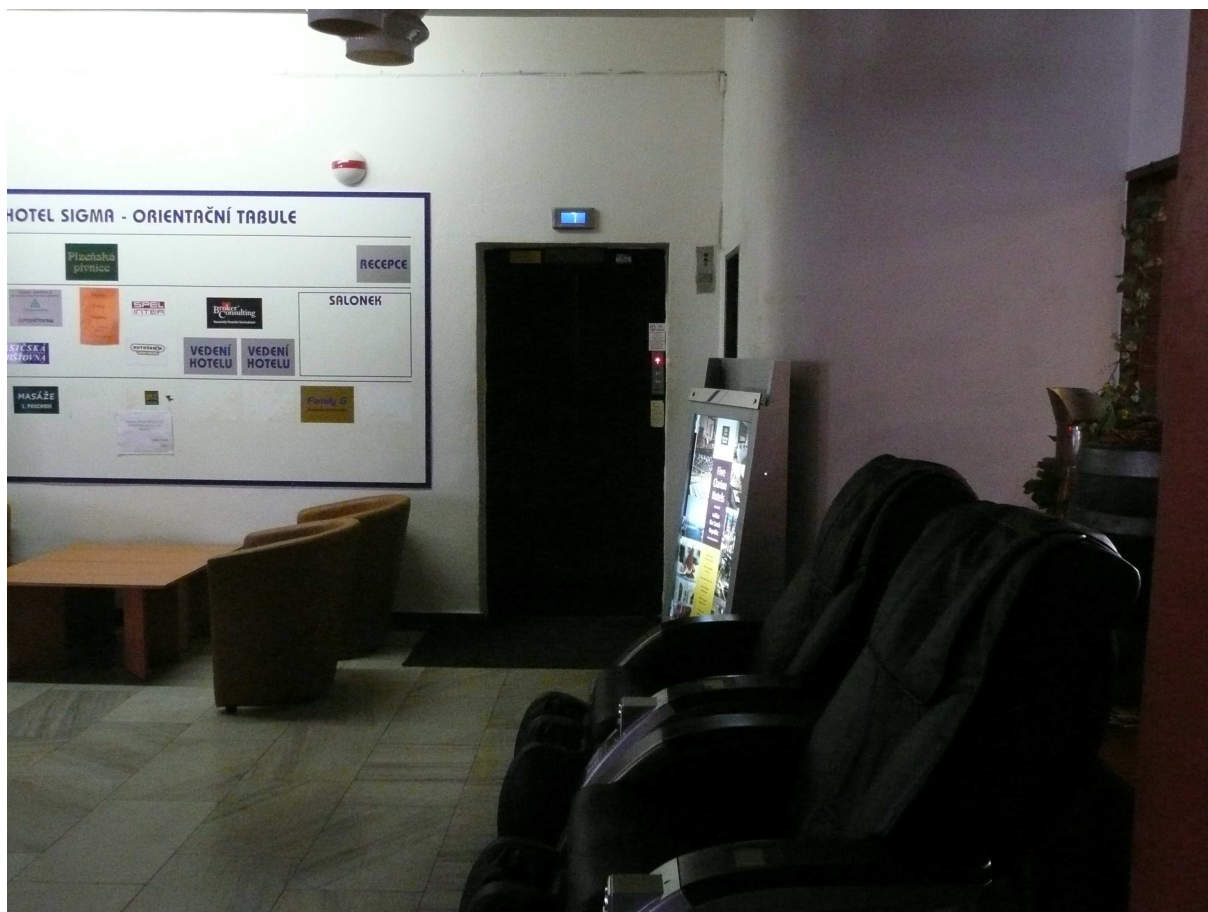
OLOMOUCKÉ ŠACHOVÉ LÉTO 2010

aneb moje nezapomenutelné zážitky

Cestovat po vlastech českých veřejnými dopravními prostředky patří i dvacet let po sametu k nezapomenutelným zážitkům, obzvláště pokud se jedná o podnik České dráhy, jehož výhradních služeb jsme se chystali spolu s Honzou Tesařem využít k přepravě z Třebíče do Olomouce, kam jsme se vydali prožít šachové léto roku 2010. Byvše přihlášení na FIDE Open (do uzavřených turnajů nás nikdo nepozval☺), vyrazili jsme ráno 5. srpna rychlíkem vypraveným až z Českých Budějovic na Brno, odkud jsme hodlali plynule pokračovat dalším podobným spojem až na vytčené místo. Jak bývá dobrým zvykem, vlak přijel s dvacetiminutovým zpožděním, to by ale nebyla až tak velká tragédie, přípoj bychom prozatím stíhali. Absurdní situaci jsme ale zažili v Rapoticích, kde byla naší souprave konfiskována lokomotiva. Opravdu si nevymýšlím. Rychlík jedoucí protějším směrem měl problémy se svojí tažnou mašinkou, a tak v hlavách dispečerů uzrál nápad, že méně výkonný, sotva funkční stroj připojí k našemu vlaku – do Brna, kam není tak prudké stoupání, se dá údajně dovléci cokoli čímkoli – a naše lokomotiva poslouží rychlíku jedoucímu opačným směrem. To by ještě nebylo tak zlé, stále bychom se totiž mohli držet původního záměru. Krátce nato jsme se však dozvěděli, že vlak, v němž sedíme a který definitivně pozbyl lokomotivu, bude bez náhrady odstaven, takže jsme v Rapoticích nakonec museli počkat na osobák, který, upřímně řečeno, byl mnohem útulnější než předchozí souprava. Bohužel silný časový deficit nás přinutil k přehodnocení původního záměru a z Brna jsme dále pokračovali autobusem, abychom se dostavili včas na prezenci. Co na tom, že jsme Českým drahám zaplatili cestu až do Olomouce. Ať se tím „ziskem“ udává.

Po příjezdu nás čekalo další rozčarování. Hotel Sigma, kde se turnaje Olomouckého šachového léta odehrávaly a kde jsme se ubytovali, se sice honosí třemi hvězdičkami, avšak jednalo se o starý odborářský hotel z dřevních časů. Vzhled mého pokoje v pátém patře připomínal spíš středoškolský internát, a tak cena osmi set korun za noc mi vskutku připadala přemrštěná. Pravda, byla zde jakž takž provozu schopná televize (odhaduji asi z počátku devadesátých let) a pokoj na rozdíl od ubytovny disponoval sociálním zázemím, ovšem v koupelně ze zdi odklopený větrák plný prachu mě nutil větrat přes pokoj, roztrhaný ručník a ne příliš kvalitní povlečení postelí pak jen dotvářely celkový neutěšený obraz, o plísni ve spodních okrajích sprchy ani nemluvě. Za zmínku jistě stojí, že kvalitní wi-fi připojení k internetu bylo pouze dole v recepci, resp. v hotelovém baru. Snad šlo o úmysl, neboť hosté, dychtiví novinek z celosvětové sítě, v lokále vždy něco utratili.

Nezapomenutelným okamžikem se pro mě stala jízda výtahem před předposledním kolem turnaje. Nastupoval jsem už jako třetí osoba, prvními pasažéry byli ukrajinští velmistři Vovkové, oba štíhlí jako proutek, celkovou povolenou hmotnost (500 kg) ani maximální počet osob (4 – 6) jsme prozatím nepřekročili. Problémy jsem začal tušit, když posléze přibyli ještě čeští velmistři Marek Vokáč a Vladimír Talla, jež nejsou rozhodně žádnými drobečky. Výtah zaskřehotal a poslušně se rozjel, ovšem po zastavení v recepci se nám neotevřely dveře. Hmotnost výtahu stejně jako jeho průměrné elo totiž byly značně vysoké (v obou případech jsem tyto hodnoty kazil jen já ☺). Střídavě jsme proto mačkali nouzové tlačítko, jež nás mělo spojit přímo s dispečinkem, který měl ale permanentně obsazeno (mobily jsme do hracího sálu nenosili, později se ale ukázalo, že jimi disponovali bratři Vovkové). Marek Vokáč neztrácel humor a s úsměvem prohlásil: „*Asi se tady za chvíli udusíme*“. Skutečně, sdílet takřka hermeticky uzavřený prostor o velikosti čtyř čtverečných metrů s několika lidmi není nic příjemného. Za jiných okolností bych si s velmistry velmi rád pohovořil, avšak konverzace se zaobírala hlavně tématem, jaká že smrt je ta nejhorší, načež se Vladimír Talla jal dokazovat, že zemřít udušením není až tak hrozné, protože předtím prý člověk upadne do bezvědomí. Tento druh konce nám ale už nehrozil, neboť se mi podařilo alespoň pootevřít výtahové dveře, takže jsme skrz škvírku mohli trochu dýchat a dokonce i komunikovat s okolím. Mezitím k nám přiběhla slečna z recepcy a oznámila, že se jí podařilo dovolat firmě, která v hotelu spravuje výtahy, ať ještě chvíli vydržíme, technik už je na cestě. Velmistry ale ani tak nezajímalo, zda a jak se odtud dostaneme, jejich první starostí bylo poslat recepční do hracího sálu, aby se odložily jejich partie. Za chvíli skutečně dorazil pořadatel, jemuž jsme nahlásili jména a měli tak jistotu, že neprohrájeme na čas. To pro některé byla neskutečná úleva ☺. Uběhlo celkem 45 minut než dorazil pracovník, který nás vyprostil z výtahu. Teď se zase ulevilo mně. Kontumovaná partie by mi totiž nijak neublížila, turnaj jsem již stejně vyhrát nemohl ☺.

S hotelovými výtahy budu příště opatrnější.

Abych nešířil jen negativní náladu, musím konstatovat, že pobyt v Olomouci se mi až na výše zmíněné „maličkosti“ líbil. Zavzpomínal jsem na staré časy a navštívil svoji alma mater (Filozofická fakulta Univerzity Palackého) a Honzu provedl po některých olomouckých památkách, kterých je ve městě, historickém i současném hlavním středisku katolické církevní správy na Moravě, požehnaně. Protože nás hotelová strava příliš nenadchla a mě neoslovila ani zde točená značka piva, byli jsme nuceni hledat lepší zařízení. To se nám zakrátko povedlo v podobě nově otevřené restaurace Goliáš nacházející se nedaleko centra, kde výborně vařili a točili můj nejoblíbenější druh zlatavého moku. Kriticky připouštím, že jsme tady trávili velkou část svého volného času (pochopitelně až navečer po odehraných partiích☺).

Naše oblíbená restaurace - proč asi?

Na turnaji se velmi dařilo Jendovi Tesařovi, který s ratingově silnějšími soupeři dokázal hrát jako rovný s rovným. Zaslouženě si proto připsal 20 elo bodů, pěkné je i celkové umístění na 33. místě se ziskem 5,5 bodů. Bohužel totéž nemohu říci o svých výsledcích. V prvních třech kolech jsem nedokázal porazit výrazně slabší soupeře a nedařilo se mi ani po zbytek turnaje, který jsem zakončil jen s padesátiprocentní úspěšností. Když jednotahově nastavuji figurky, co taky mohu očekávat (na svoji obranu ale musím dodat, že jednu partii jsem prohrál bezprostředně po výtahové příhodě, což je, myslím, alespoň trochu omluvitelné☺). V konečném hodnocení jsem zaujal až 107. příčku. S předvedeným výkonem nebyl jistě spokojen ani další hráč Caissy Třebíč Pepa Kratochvíl, čerstvý mistr FIDE, který skončil celkově 40. a ztratil 20 elo bodů.

Se smíšenými pocity jsem opouštěl někdejší moravskou metropoli. Nedaří se mi již delší dobu, a tak nezbyvá než doufat, že se vše zlomí počátkem sezóny. Cestu domů jsme s Honzou absolvovali 12. srpna opět vlakem. V Nezamyslicích byla výluka, pročež jsme do Brna pokračovali náhradní autobusovou dopravou. Do Třebíče jsme pak již dorazili bez

dalších výrazných komplikací, zmiňovat drobné zpoždění, které člověk musí brát jako místní folklor, se dozajista nehodí. Proto volám: České dráhy, buďtež pochváleny☺!

Celkový pohled do hracího sálu. Turnaje o normy IM a GM před pódiem.

„Výřad vlajek“. Turnaje měly hojnou mezinárodní účast.

Jan Tesař zápolí s Larsem Neumeierem.

Pepovi Kratochvílovi se příliš nedařilo.

Poslední kolo. Jan Tesař proti Ivanu Tombovi (ITA).

Pohled do katedrály sv. Václava v Olomouci.

Sloup Nejsvětější Trojice na olomouckém (Horním) náměstí. Památka UNESCO.

Olomoucká radnice s renesanční lodžii a portálem.